

til Skydning og Gymnastik, under en eller anden Form skulde komme Forsvaret til gode. Jeg giver gerne min Tilslutning til disse Tanker, og jeg vil ogsaa gerne medvirke til, at det frivillige Arbejde opmuntres ved en rimelig Anerkendelse under Tjenesten i Krigsmagten. Noget Hensyn er der taget hertil i de foreliggende Forslag, men jeg skal meddele, at der af Skytteforeningernes Repræsentanter er nedsat et Udvalg, som arbejder i Forbindelse med nogle af Hærens Embedsmænd, og at der fra dette Udvalg — et Udvalg, som jeg for øvrig har den Ære at være Medlem af — kan ventes et Forslag, som mulig kunde sættes under Forhandling i det Udvalg, som ned sættes her i Tinget til Behandling af de her foreliggende Forslag, og jeg antager, at de Ønsker, der ville blive fremsatte, villé blive af en saadan Beskaffenhed, blive begrænsede paa en saadan Maade, at det vil være muligt at imødekomme dem. Jeg tvivler heller ikke paa, at man ogsaa fra vor Side vil være meget villig til et saadant Samarbejde. Jeg skal for mit Vedkommende gøre, hvad der staar i min Magt for, at der kan komme en saadan Forstaaelse mellem det frivillige Arbejde og Hærens Arbejde.

Det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), der, saa vidt jeg erindrer, ogsaa var inde paa denne Sag, gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han udtalte, at Antallet af Batailloner paa Sjælland var fastsat under Hensyn til Folkemængden der. Noget Hensyn maa der ganske selvfølgelig tages til Folkemængden, men Forholdet har været det, og det vil det ærede Medlem kunne se ved at studere Forsvarskommissionens Betænkning, at man ved Fastsættelsen af det Antal Batailloner, der mentes nødvendige paa Sjælland, gik ud fra, med hvor stor en Styrke man kunde vente, at et fjendtligt Overfald kunde iværksættes pludselig, uden Varsel, og naar man havde fastsat denne Styrke, gik man til at beregne, hvor stor en Modstand der maatte til fra vor Side, for at der kunde være nogen Mulighed for at faa Overtaget. Det har altsaa været Hensynet til, hvad man kunde vente ved et pludseligt Anfald udefra, der har betinget, med hvor stort et Antal Batailloner man mente at maatte udruste Forsvaret Øst for Bæltet. Det samme ærede Medlem mente, at Officererne ikke var upartiske i Spørgsmaalet om Forsvarets Ordning. Jeg tror nu, at han gør dem Uret, jeg haaber, at han ikke vil frakende dem Retten til, medens Tid er, at fremsætte deres Anskuelser,

al den Stund dog Ansvarét for Udfaldet af Kampen og Førelsen af Landets Sønner under alvorlige Forhold vil komme til at hvile paa dem, saafremt Lovgivningsmagten har givet dem de Midler i Hænde, som de anse for uomgængelig nødvendige. I modsat Fald have de intet Ansvar, saa kommer Ansvarét til at hvile paa Regering og Rigsdag, og det er dette Ansvar, som baade Folket og Folkets Tillidsmænd maa forstaa, det er under Følelsen af dette Ansvar, de bør handle. Om Officererne nu tav og derved bibragte os andre urigtige Forestillinger om de Midler, der stilles til Raadighed, var de maaske nok efter det ærede Medlems Mening upartiske, men saa havde de samtidig paadraget sig et Medansvar, som de ikke kunne bære, og som det ikke kan forlanges, at de skulle bære.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte megen Medfølelse med Venstrereformpartiet i Anledning af den Forbigaaelse, som det efter hans Mening skulde være, at den højtærede Konseilspræsident ikke havde givet Partiet nogen Meddelelse om Indholdet af Forslagene forinden deres Fremsættelse. Det ærede Medlem var dybt krænket paa Partiets Vegne, jeg antager, at Reformpartiet vil vide at skatte den Sympati efter dens rette Værd. Det ærede Medlem pegede med megen Alvor og Styrke paa, at naar disse Forslag nu vedtoges, var det Venstre, der i den forløbne Tid havde haft al Uretten, og Højre al Retten, saa var det Venstre, der i den forløbne Tid havde levet i Usandhed, og Højre, der havde levet i Sandhed. Jeg tænker nu nok, som det ogsaa tidligere er udtalt her i Dag, at de allerfleste ville forstaa Hensigten med denne Appel. De fleste ville vistnok indrømme, at selv om man under Hensyn til nu bestaaende udenrigske Forhold bestemte sig for en Ordning, der i det væsentligste blev som af Regeringen foreslaaet, vilde der derved intet som helst være afgjort om, hvor Retten eller Uretten var i den sørgelige, storpolitiske og provisoriske Forfatningskamp, aldeles intet. Hensigten med atter at rejse Partipolitikens Strid er jo klar nok, jeg havde nær sagt, den er alt for tydelig.

Paa samme Vis gaar det, naar det ærede Medlem vil drive en Kile ind mellem det konservative Parti og Sagkundskaben. Dette Forsøg vil — derom kan det ærede Medlem være ganske overbevist — mislykkes. Ganske vist ville vi sætte megen Pris paa, at man i saa vid Udstrækning som muligt vil følge Sagkundskaben,